

Hensyn til Deres Datters Helbred, De opholder Dem hernede,« sagde en amerikansk Oberstfrue til hendes Moder, idet nu hele Selskabet begav sig op ad Trappen til Promenaden. »Hun ser jo ud som Sundheden selv.«

Fru Abildgaard vidste knap, hvad hun skulde svare. I et Øjeblik som dette fandt hun selv sine Ængstelser urimelige. Men forresten havde hendes Hensigt med Rejsen ogsaa lige saa meget været den at kunne mødes med Torben Dihmer paa et Sted, der var nogenlunde beskyttet mod Bredgade-Københavnerne langsynede Nysgerrighed.

Jytte gik et Stykke foran det øvrige Selskab sammen med den unge Hr. Mohn, som var saare lykkelig over endelig at have erobret hende fra Hr. Oberverwaltungsgerichtsrat von Auen, der hele Tiden havde anmasset sig Pladsen ved hendes Side. Det unge Menneske saae uhyggelig ud i en resedafarvet Dragt efter sidste Mode med Undertøj af violet Silke. Der var ikke stort andet tilbage af ham end Skelettet. De lange Ben slingrede, og Øjnene hang ham ud af Hovedet af Træthed.

»Nu maa De altsaa høre min Ide, Frøken Abildgaard. Den skulde jo helst have været en Overraskelse for Dem, men jeg er nødt til at aabenbare den, inden jeg rejser. I Aften Klokken elleve sejler jeg altsaa her forbi paa »Victoria«. Og nu er det,